Strażak Śląski

Organ Śląsk. Okręgu Wojew. Zw. Straży Pożarnych R. P.

Wychodzi każdego miesiąca

Jeden za wszystkich — wszyscy za jednego!

Rok XI **Katowice, luty 1938 r.** **Nr 2**

Prenumerata całoroczna zł 5.—	Adres Administracji: Katowice, Mickiewicza 2, telef. 340-47, konto P. K. O. 303.408 Adres Redakcji: Cieszyn, Konwiktowa 12	Cena pojedynczego egz. 50 gr

Wojskowa służba pomocnicza kobiet

Przygotowanie Państwa do obrony — to hasło, które stać się musi osią zainteresowań i wysiłków całego społeczeństwa.

Na kobietach jako na połowie społeczeństwa ciąży tak samo obowiązek pracy dla celów obrony Państwa i dlatego winny być one odpowiednio zorganizowane i przeszkolone do pełnienia różnych służb pomocniczych potrzebnych dla celów obrony.

Dotychczas w różnych organizacjach społecznych prowadzone jest przygotowanie kobiet do obrony Państwa, ale sprawa ta nie uregulowana ustawowo nie jest dostatecznie rozwiązana.

Dopiero obecnie Rząd nasz, doceniając konieczność przygotowania kobiet do obrony, przedłożył Sejmowi w grudniu 1937 r. projekt ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym, przewidujący między innymi udział kobiet w wojskowej służbie pomocniczej.

Z projektu powyższej ustawy niżej podaje się kilka artykułów odnoszących się do kobiet wraz z wyjaśnieniami, opracowanymi przez Komitet Społeczny Przysposobienia Kobiet do Obrony Kraju w Warszawie.

Rozdział I
Przepisy ogólne

Art. 8 (2) Kobiety podlegają powszechnemu obowiązkowi wojskowemu w razie przyjęcia tego obowiązku ochotniczo, z wyjątkiem przypadku wymienionego w art. 103 ust. (3).

Rozdział IV
Pomocnicza służba wojskowa

Art. 101 (1) Pomocniczą służbę wojskową pełni się w razie mobilizacji i w czasie wojny.

(2) Rada Ministrów może wprowadzić obowiązek pełnienia służby wojskowej również w czasie pokojowym, gdy tego wymaga interes obrony Państwa, stwierdzony uchwałą Rady Ministrów na wniosek Ministra Spraw Wojskowych.

(3) Obowiązek pomocniczej służby wojskowej trwa przez czas wojny lub pozostawania wojska i marynarki wojennej, albo też ich części w stanie zmobilizowania. W przypadku wymienionym w ust. (2) obowiązek pomocniczej służby wojskowej trwa do czasu jego zniesienia uchwałą Rady Ministrów, powziętą na wniosek Ministra Spraw Wojskowych.

Art. 102 (1) Obowiązkowi pomocniczej służby wojskowej podlegają:

a) zaliczeni do pomocniczej służby wojskowej mężczyźni z dniem 1 stycznia tego roku kalendarzowego, w którym kończą 17 lat życia, do ukończenia lat 60;
b) podoficerowie i szeregowcy pospolitego ruszenia po ukończeniu 50 lat życia, do ukończenia 60 lat życia;
c) żołnierze, którzy z mocy szczegółowego przepisu zostali zaliczeni do pomocniczej służby wojskowej do ukończenia 60 lat życia.

(2) Obowiązkowi pomocniczej służby wojskowej podlegają również kobiety w wieku od ukończonych lat 19 do ukończonych lat 45 w razie ochotniczego zgłoszenia się do tej służby. Warunki ochotniczego zaciągu i sposób jego przeprowadzenia ustala rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 103 (2) Do odbycia przeszkolenia wojskowego celem przysposobienia do pomocniczej służby wojskowej mogą być w czasie pokoju powołane również kobiety w wieku od ukończonych 19 lat do ukończonych lat 45 na podstawie ochotniczego zgłoszenia się.

(3) Rada Ministrów na wniosek Ministra Spraw Wojskowych może w czasie pokoju nałożyć obowiązek przeszkolenia wojskowego do pomocniczej służby wojskowej na kobiety w wieku do ukończonych lat 45, które uzyskały dowód ukończenia:

a) gimnazjum ogólnokształcącego albo gimnazjum zawodowego państwowego lub niepaństwowego z uprawnieniami szkół państwowych, lub
b) szkoły (studiów) stopnia licealnego.

(4) Minister Spraw Wojskowych określa sposób przeszkolenia oraz czas jego trwania, warunki ochotniczego zgłaszania się kobiet, sposób przeprowadzania zaciągu do przeszkolenia i zakres przymusowego przeszkolenia kobiet.

Art. 104 (1) Kobiety, które ukończyły przeszkolenie wojskowe, podlegają obowiązkowi odbycia pomocniczej służby wojskowej w warunkach art. 101 na równi z mężczyznami podlegającymi temu obowiązkowi.

(2) Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych określi przypadki, w których kobiety obowiązane do odbycia pomocniczej służby wojskowej będą od tego obowiązku zwolnione.

Art. 105 (1) Pomocnicza służba wojskowa polega na pełnieniu służby obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej, wartowniczej, łączności, technicznej, przeciwpożarowej, wojskowej służby zdrowia, transportowej, biurowej, oraz innej, potrzebnej obrony dla celów Państwa.

Z przytoczonych powyżej artykułów projektu ustawy wynika:

a) że służba kobiet ma być służbą ochotniczą, to jest, że pełnić ją będą tylko te, które będą się same do obowiązku służenia ojczyźnie poczuwały,
b) że kobiety przydzielone będą do służby pomocniczej, a więc sanitarnej, obrony przeciwgazowej i przeciwlotniczej, przeciwpożarowej, biurowej, łączności itp. Liniowej służby kobiet, polegającej na walce z wrogiem z bronią w ręku, projekt ustawy nie przewiduje.

Obowiązek wojskowy zaczyna się dla kobiety z chwilą, kiedy po poważnym obliczeniu się ze swymi siłami zgłosi się dobrowolnie do odpowiednich władz i podpisze zobowiązanie. Wtedy odbywa przeszkolenie w jednym z działów służby pomocniczej i na wypadek wojny będzie już przymusowo powołana, o ile nie zajdą okoliczności, które ją od służby zwolnią, np. macierzyństwo, pogorszony stan zdrowia lub inne.

Podczas pokoju kobiety nie pełnią służby. Wszystkie te jednak, które odbyły przeszkolenie i podpisały zobowiązanie, podlegają obowiązkowi meldunkowemu. Projekt ustawy tak mówi o obowiązku meldunkowym:

Rozdział V

Obowiązek meldunkowy

Art. 137. Obowiązek meldunkowy obejmuje:

a) obowiązek zawiadomienia o zmianie miejsca zamieszkania;
b) obowiązek zgłaszania się na wezwanie władzy w sprawach wojskowych;
c) obowiązek stawiania się na zebrania kontrolne.

Art. 138 (2) Obowiązkowi zawiadamiania o zmianie miejsca zamieszkania podlegają również kobiety, które odbyły przeszkolenie wojskowe art. 103 ust. (2). Minister Spraw Wojskowych określi drogą rozporządzenia warunki i sposób wykonania tego obowiązku, oraz termin wejścia w życie.

Art. 140. Obowiązkowi zgłaszania się na wezwanie władzy podlegają osoby wymienione w art. 138 ust. (1), tudzież kobiety, które odbyły przeszkolenie wojskowe art. 103 ust. (2) i (3).

Art. 141 (1). Obowiązek zgłoszenia się na wezwanie władzy dotyczy zgłoszenia się zarówno na wezwanie władzy wojskowej, jak i cywilnej.

(2) Przedmiotem wezwania może być sprawa, dotycząca stosunku wezwanego do powszechnego obowiązku wojskowego.

(3) Obowiązek stawienia się na wezwanie władzy ma być spełniony osobiście.

(4) W razie niestawienia się na wezwanie władzy bez usprawiedliwionych powodów, władza wzywająca może zarządzić przymusowe sprowadzenie wezwanego.

(5) Koszty stawienia się wezwanego ponosi władza wzywająca według zasad określonych w rozporządzeniu wykonawczym.

Poza służbą ochotniczą dostępną dla wszystkich kobiet w wieku od lat 19—45 przewiduje się, jak widzimy z art. 103 (3) możność nałożenia rozporządzeniem Rady Ministrów obowiązku przymusowego przeszkolenia wojskowego do służby pomocniczej na pewną ilość absolwentek gimnazjów i liceów. Pociągnie to za sobą ich przymusową służbę w razie wojny. Prawdopodobnie przymus ten będzie zastosowany wtedy, gdy liczba ochotniczek okaże się niewystarczająca. Jasnym bowiem jest, że Państwo musi sobie zapew-

nić na wypadek wojny dostateczną ilość pracowników na wszystkich odcinkach obrony Państwa i wiedzieć, na kogo może liczyć w danej chwili. Kobiety, które otrzymały średnie wykształcenie, powinny być przede wszystkim głębiej uświadomione co do swoich obowiązków obywatelskich, a jako te, które więcej otrzymały od Państwa, większe też mają wobec niego zobowiązanie. Wiadomości zaś naukowe, otrzymane w gimnazjach i liceach, dają rękojmię, że pełnić będą służbę umiejętnie i zadowalająco pod względem fachowym. Ustawa jest ramowa; nie mówi nic o formach szkolenia kobiet, ani o sposobie zaciągu.

Mamy nadzieję, że przy opracowywaniu szczegółowych rozporządzeń wzięte będzie pod uwagę zdanie kobiet.

Zaznaczamy, że fakt, iż sprawa udziału kobiet w obronie państwa ujęta została ustawodawczo i że te wszystkie kobiety, które jako równouprawnione obywatelki, poczuwając się do odpowiedzialności za losy Państwa, będą miały prawo uczestnictwa w akcji obronnej, jest posunięciem pierwszorzędnej wagi.

Ochotniczek nie zbraknie. Mówi nam o tym cała historia nasza, a przede wszystkim historia porozbiorowa. Mówi rok 1863, kiedy kobiety z bezprzykładnym heroizmem pełniły obowiązki sanitariuszek, wywiadowczyń, kiedy organizowały dostarczanie żywności i amunicji ukrywającym się po lasach powstańcom.

Tradycja ich służby ofiarnej odżyła w okresie walk legionowych i wojny ostatniej. Działalność kobiet w służbie wywiadowczo-kurierskiej, oświatowej, gospodarczej i sanitarnej zdobyła sobie pochlebną opinię władz wojskowych i uznanie Marszałka Piłsudskiego.

Dział urzędowy

O zapewnieniu pracy i zaopatrzeniu uczestników walk o niepodległość oraz o sposobie udowodniania udziału w tych walkach

W Dzienniku Ustaw Nr 4, poz. 27 z dnia 24 I 1938 r. ukazało się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z dnia 2 VII 1937 o zapewnieniu pracy i zaopatrzeniu uczestników walk o niepodległość Państwa Polskiego, której art. 2 brzmi następująco:

„Art. 2 (1) Osoba odznaczona Krzyżem Niepodległości z Mieczami, Krzyżem Niepodległości lub Medalem Niepodległości oraz osoba nie odznaczona, która udowodni czynny udział w walkach o niepodległość, przy równych kwalifikacjach zawodowych, ma pierwszeństwo przy obsadzaniu stanowisk w urzędach, przedsiębiorstwach i zakładach państwowych i samorządowych oraz w przedsiębiorstwach i zakładach przez państwo subwencjonowanych lub koncesjonowanych."

Ponieważ wśród szeregów strażactwa śląskiego na pewno się znajdą druhowie, którzy albo są odzna-

czeni, albo też brali czynny udział w walkach o niepodległość, a odznaczeń nie posiadają, podajemy poniżej zarządzenie dotyczące sposobu udowodnienia udziału w walkach.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 22 stycznia 1938 r. o sposobie udowodnienia czynnego udziału w walkach o niepodległość Państwa Polskiego

Na podstawie art. 2 ust. (2) ustawy z dnia 2 lipca 1937 r. o zapewnieniu pracy i o zaopatrzeniu uczestników walk o niepodległość Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 464) zarządzam co następuje:

§ 1. Czynny udział w walkach o niepodległość Państwa Polskiego, uprawniający do ubiegania się o pracę w trybie i na warunkach ustawy z dnia 2 lipca 1937 r. o zapewnieniu pracy i o zaopatrzeniu uczestników walk o niepodległość Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 464), stwierdza zaświadczenie, wystawione przez właściwe władze wojskowe.

§ 2. Zaświadczenie otrzymać mogą osoby, które:
a) należały do organizacyj lub formacyj niepodległościowych wymienionych w załączniku nr 1,
b) nie należąc do organizacyj lub formacyj niepodległościowych, brały czynny udział w walkach o niepodległość Państwa Polskiego.

§ 3. Władzami właściwymi do wydania zaświadczeń dla osób, należących do organizacyj lub formacyj niepodległościowych, są:
1. Wojskowe Biuro Historyczne,
2. Komisja Kwalifikacyjna Polskiej Organizacji Wojskowej przy Wojskowym Biurze Historycznym,
3. Archiwum Wojskowe,
4. Dowództwo Okręgu Korpusu nr VII,
5. Dowództwo Okręgu Korpusu nr VIII, w zależności od okoliczności, która z wyżej wymienionych władz oraz instytucyj przechowuje akta danej organizacji lub formacji niepodległościowej (zał. nr 2).

§ 4. Władzą właściwą do wydawania zaświadczeń:
a) dla osób, które nie należąc do organizacyj lub formacyj niepodległościowych wyszczególnionych w załączniku nr 1, brały czynny udział w walkach o niepodległość Państwa Polskiego,
b) dla osób, które z jakichkolwiek powodów nie otrzymały zaświadczenia od władzy właściwej wskazanej § 3 —

jest Ogólna Komisja Orzekająca przy Wojskowym Biurze Historycznym, która wydaje zaświadczenia według wzoru, podanego w załączniku nr 3.

§ 5. W przypadku niemożności uzyskania zaświadczenia od władz lub instytucyj, wymienionych w § 3, interesowany powinien przedstawić Ogólnej Komisji Orzekającej przy Wojskowym Biurze Historycznym oświadczenie, wystawione przez co najmniej dwóch świadków, odznaczonych Krzyżem lub Medalem Niepodległości, którzy jednocześnie z interesowanym pełnili służbę w danej organizacji lub formacji niepodległościowej, stwierdzające czynny udział interesowanego w walkach o niepodległość; podpisy świadków mają być uwierzytelnione.

§ 6. Podania o wydanie zaświadczeń, przewidzianych w rozporządzeniu niniejszym, oraz zaświadczenia te są wolne od opłat stemplowych na mocy art. 142 pkt. 5, oraz art. 160 ust. 1, pkt. 1 ustawy z dnia 1 lipca 1936 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. nr 64, poz. 404).

§ 7. Zaświadczenia, wydane do czasu ogłoszenia rozporządzenia niniejszego przez władze lub instytucje wojskowe, wskazane w § 3, a stwierdzające udział danej osoby w organizacjach lub formacjach niepodległościowych wymienionych w załączniku nr 1, zachowują nadal swą ważność i zastępują zaświadczenia wymienione w § 1.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wojskowych
(—) Kasprzycki

Wykaz organizacyj oraz formacyj niepodległościowych.

1. Organizacja Bojowa Polskiej Partii Socjalistycznej. 2. Związek Walki Czynnej. 3. Związek Strzelecki. 4. Strzelec. 5. Armia Polska. 6. Polskie Drużyny Strzeleckie. 7. Sokole Drużyny Polowe. 8. Drużyny Bartoszowe. 9. Drużyny Tow. im. Kościuszki. 10. Drużyny Podhalańskie. 11. Legiony Polskie (Polski Korpus Posiłkowy, Polska Siła Zbrojna). 12. Bojańczycy. 13. Legion Puławski. 14. Brygada Strzelców Polskich. 15. Dywizja Strzelców Polskich. 16. I Korpus Polski. 17. II Korpus Polski. 18. III Korpus Polski. 19. Oddział Polski w Odessie. 20. Polska Oddzielna Brygada na Kaukazie. 21. Oddział na Murmaniu. 22. Oddział na Kubaniu. 23. IV Dywizja Gen. Żeligowskiego. 24. V Dywizja Syberyjska. 25. Armia Polska we Francji. 26. Polska Organizacja Wojskowa. 27. Zarządy Związków Wojskowych Polaków. 28. Naczelny Polski Komitet (Naczpol). 29. Naczelna Rada Polskiej Siły Zbrojnej. 30. Organizacja Werbunkowo-Agita-

cyjna. 31. Pogotowie Bojowe Polskiej Partii Socjalistycznej. 32. Oddziały Obrony Lwowa. 33. Organizacje przygotowawcze do powstania wielkopolskiego: a) Batalion Pograniczny nr 1 w Szczypiornie, b) Rada Robotników i Żołnierzy, c) Służba Straży i Bezpieczeństwa, d) Organizacja Wojskowa Pomorze (Towarzystwo b. żołnierzy). 34. Oddziały i instytucje wojska wielkopolskiego. 35. Straż ludowa i Obrona Krajowa (na Pomorzu). 36. Pułk Strzelców im. Bartosza Głowackiego. 37. Oddział Mikuliniecki. 38. Oddziały Polskie we Włoszech. 39. Legion w Finlandii. 40. Samoobrona Ziemi Grodzieńskiej. 41. Samoobrona Litwy i Białorusi. 42. Partyzancki Oddział mjr. Dąbrowskiego. 43. Powstanie śląskie: pierwsze, drugie i trzecie. 44. Ochotnicza Legia Kobiet.

Wykaz władz oraz instytucyj wojskowych przechowujących akta organizacyj i formacyj niepodległościowych. 1. Wojskowe Biuro Historyczne przechowuje akta formacyj lub organizacyj niepodległościowych: Organizacji bojowej PPS, Związku Walki Czynnej, Związku Strzeleckiego, Strzelca, Armii Polskiej, Polskich Drużyn Strzeleckich, Drużyn Bartoszowych, Drużyn Tow. im. Kościuszki, Drużyn Podhalańskich, Pogotowia Bojowego Polskiej Partii Socjalistycznej, Oddziału Mikulinickiego, Polskiej Organizacji Wojskowej, Sokolich Drużyn Polowych, Polskiej Organizacji Wojskowej. 2. Komisja Kwalifikacyjna POW przy Wojskowym Biurze Historycznym przechowuje akta Polskiej Organizacji Wojskowej. 3. Archiwum Wojskowe przechowuje akta formacyj lub organizacyj niepodległościowych: Legionów Polskich (Polskiego Korpusu Posiłkowego, Polskiej Siły Zbrojnej), Bojańczyków, Legionu Puławskiego, Brygady Strzelców Polskich, Dywizji Strzelców Polskich, I Korpusu Polskiego, II Korpusu Polskiego, III Korpusu Polskiego, Oddziału Polskiego w Odessie, Polskiej Oddzielnej Brygady na Kaukazie, Oddziału na Murmaniu, Oddziału na Kubaniu, IV Dywizji Gen. Żeligowskiego, V Dywizji Syberyjskiej, Armii Polskiej we Francji, Zarządów Związków Wojskowych Polaków, Naczelnego Polskiego Komitetu (Naczpol), Naczelnej Rady Polskiej Siły Zbrojnej, Organizacji Werbunkowo-Agitacyjnej, Oddziałów Obrony Lwowa, Pułku Strzelców im. Bartosza Głowackiego, Oddziałów Polskich we Włoszech, Legionu w Finlandii, Samoobrony Ziemi Grodzieńskiej, Samoobrony Litwy i Białorusi, Partyzanckiego Oddz. mjr. Dąbrowskiego, Pierwszego, drugiego i trzeciego Powstania Śląskiego, Ochotniczej Legii Kobiet. 4. Dowództwo Okręgu Korpusu nr VII w Poznaniu przechowuje akta (zależnie od obszaru działalności): Batalionu Granicznego nr 1 w Szczypiornie, Rady Robotników i Żołnierzy, Służby Straży i Bezpieczeństwa, Oddziałów i instytucyj wojska wielkopolskiego, Straży Ludowej i Obrony Krajowej. 5. Dowództwo Okręgu Korpusu nr VIII w Toruniu przechowuje akta: Organizacji Wojskowej Pomorze (Towarzystwo b. żołnierzy), Straży Ludowej i Obrony Krajowej.

OKÓLNIKI ŚLĄSKIEGO OKRĘGU

Okólnik Nr 100. — W sprawie konserwacji ubrań ochronnych pgaz. L. JW — 22.

Zgodnie z wytycznymi Zarządu Głównego L. O. P. P. w sprawie konserwacji ubrań ochronnych podajemy:

Pod pojęciem konserwacji należy rozumieć zabiegi, którym poddaje się dany sprzęt, umożliwiające najdłuższe jego przechowywanie w stanie zdatnym do użytku. Nowe ubranie ochronne poza odpowiednim rozwieszeniem na wieszakach, żadnych specjalnych zabiegów nie wymaga. Smarowanie ubrań ochronnych jakimikolwiek tłuszczami, olejami, lub pokostem, nie powinno mieć miejsca, gdyż staje się przyczyną ich zesztywnienia, a następnie łamania lub pękania.

Używane ubranie powinno być po każdym użyciu starannie wymyte z odkażalników i wysuszone. Ubrania ochronne nie wymyte należycie, z pozostawioną w fałdach spodni zaschłą papką ulegną zniszczeniu już po 2—3 użyciach. W porze ciepłej dla zabezpieczenia przed klejeniem się, ubrania ochronne powinny być po wysuszeniu pudrowane talkiem. Żadnych innych zabiegów konserwacyjnych stosować nie należy.

Temperatura w magazynach sprzętu oplg. nie powinna przekraczać 18 stopni C, dotyczy to lata. Jeżeli chodzi o porę zimową i ogrzewanie magazynów, pożądane nawet jest, aby temperatura nie była utrzymywana na poziomie maksymalnym, wystarczy bowiem 8—12 stopni C. Przyczyną nadmiernej temperatury w magazynie, dochodzącej w pewnych wypadkach do 35 stopni C, są wspólne piece wbudowane w ścianę i ogrzewające magazyn i biura. W tego rodzaju magazynie-suszarni impregnat ulega wysuszeniu i zniszczeniu.

Ubrania ochronne przeznaczone są do zabezpieczania ludzi przed gazami parzącymi (iperytem), użycie ich zatem może mieć miejsce w temperaturze poczynając od 0 stopni w górę, średnio bowiem przy tej temperaturze (zależnie od rozpuszczalnika) iperyt zestala się i w tym stanie może być usunięty bez kompletnych ubrań ochronnych. Na ogół w temperaturach niskich ubrania ochronne będą nakładane tylko przy odkażaniu przestrzeni zamkniętych, w przestrzeniach otwartych natomiast odkażanie będzie przeprowadzane przeważnie tylko w butach, rękawicach ochronnych i masce.

Elastyczność impregnatu obliczona jest tylko dla tych temperatur, w których ubranie ochronne istotnie mogą być użyte. Jak z tego wynika, nakładanie ubrań, wykonywanie w nich marszów, ćwiczeń itp. w temperaturach poniżej zera (w pewnym wypadku miało to miejsce nawet przy — 26 stopni C) nie powinno mieć miejsca, ponieważ prowadzi to w konsekwencji do ich połamania i zniszczenia.

Omawiając sprawę użycia ubrań ochronnych trudno pominąć brak dozoru przy ich nakładaniu. Przy wykonywaniu tej czynności uszkodzeniu najczęściej ulegają spodnie nakładane w postawie stojącej i wciągane siłą na buty gumowe. W tych warunkach o pęknięcie tkaniny bardzo łatwo. Uniknąć tego można, zalecając nakładanie spodni w postawie siedzącej i ostrożne wciąganie nogawic do czasu przejścia przez nie uprzednio nałożonych butów gumowych.

Przy zachowaniu podanych powyżej wskazań nowe ubrania ochronne powinno się przechowywać w magazynie w stanie zdatnym do użycia w ciągu około 10 lat. Ubranie ochronne używane do ćwiczeń odkażających powinno wystarczyć na 8—10 odkażań.

Okólnik Nr 101. — W sprawie ostrożności przy użyciu petard, granatów itp. L. JW — 18—5.

W związku ze zbliżeniem się okresu wzmożonego prowadzeniem ćwiczeń i pokazów, zwracamy uwagę jak następuje:

Zważywszy na to, że podczas pokazów działania środków pozorujących środki używane do napadów lotniczych, np. petard, granatów, bomb itp., zachodzi niebezpieczeństwo uszkodzenia instruktorów oraz słuchaczy (widzów), poleca się zachowanie najdalej idących ostrożności w czasie tych pokazów.

Pokazy te mogą przeprowadzać tylko ci instruktorzy, którzy w tym zakresie mają należyte doświadczenie praktyczne. Należy korzystać w miarę możności i potrzeby z pomocy oddziałów wojskowych. Ponadto należy wykorzystywać tereny gwarantujące bezpieczeństwo.

Przy zakupach powyższych środków pozorujących np. w firmie „Lignoza" w Katowicach, należy żądać instrukcyj użycia, przewozu i przechowywania oraz instrukcyj zachowania koniecznych ostrożności. Instrukcje te powinny być podpisane przez firmy. W czasie pokazów do instrukcyj tych należy się stosować, ewentualnie zwiększając jeszcze stopień bezpieczeństwa i uprzedzając słuchaczy i widzów.

Oprócz tego zaleca się ścisłe stosowanie się do firmowych instrukcyj przewozu i przechowywania powyższych środków.

W razie wypadku powinien być natychmiast spisany odpowiedni protokół, ilustrujący rodzaj i wyrób użytych środków, przebieg pokazu, zachowane ostrożności, okoliczności i ewentualnie przyczyny wypadku, nazwiska i adresy świadków itp. Protokół będzie mógł służyć w pewnym stopniu za podstawę do przeprowadzenia sprawy o odszkodowanie od firmy, której środki pozorujące były użyte.

Ponadto zwraca się uwagę, że środki pozorujące, o których mowa w niniejszym okólniku, muszą być tak zabezpieczone, ażeby nie dostawały się w niepowołane ręce destrukcyjne zarówno w czasie pokazów lub po nich, oraz w czasie przewozów i przechowywania.

Okólnik Nr 102. — W sprawie nabywania podwozi samochodowych przez straże pożarne. L. T-0.

Poniżej podajemy odpis zarządzenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 24 I 1938 r. Nr ap. 33-15 w sprawie nabywania podwozi samochodowych przez straże pożarne, celem wprowadzenia w życie.

(—) J. Mikuła
Inspektor Wojew.

(—) Mildner
Prezes Zarządu Okręgu.

Urząd Wojewódzki Śląski Katowice, 1 lutego 1938.
Wydział Administracyjny
Nr A. I. 25-4.

Zarządowi Okręgu Wojew. Śląskiego
Związku Straży Pożarnych RP.
w Katowicach, Mickiewicza 2.

Przesyła się do wiadomości celem poinformowania o powyższym podległych straży pożarnych.

Za Wojewodę
(—) J. Wł. Bartl, Naczelnik Wydziału.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych
Nr Ap. 33-15.
Warszawa, dnia 24 I 1938 r.

Do Związku Straży Pożarnych RP.
w miejscu, Poznańska 11.

ODPIS.

W dążeniu do motoryzacji straży pożarnych, zdarzają się częste wypadki zakupywania i karosowania starych wozów przeznaczonych jako wozy strażackie.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych jest w posiadaniu dowodów, że nie wszystkie straże pożarne przy tego rodzaju zakupach (względnie karosowania podwozi) postępują właściwie, pomijając opinię Wydziału Technicznego Związku Straży Pożarnych RP.

Jako rezultat takiego postępowania zdarzają się wypadki nabycia podwozi względnie karosowania wozów, zupełnie nieprzydatnych dla straży, niebezpiecznych w użyciu, przy czym zostają zmarnowane pieniądze nie tylko z funduszów ustawowych, w postaci subsydiów, lecz również i społeczne w taki lub inny sposób uzyskane przez straże.

Dla zapobieżenia tego rodzaju niepożądanym zakupom i wyeliminowania na przyszłość zakupywania wadliwych podwozi i montowania nieodpowiednich karoserii na wozach strażackich, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zarządza co następuje:

1. Wszelkie zakupy podwozi oraz montowanie karoserii na nich do celów pożarniczych, może być realizowane przez straże li tylko po uzyskaniu dodatniej opinii Wydziału Technicznego Związku Straży Pożarnych RP. Ewentualne starania straży pożarnych o uzyskanie orzeczeń Związku Straży Pożarnych po uzyskaniu zakupu lub udzieleniu zamówienia, w żadnym wypadku nie mogą być uwzględnione.

2. Udzielanie subsydiów przez Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych i Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych na zakup podwozi i karosowania ich, może następować jedynie po przedstawieniu przez zainteresowaną w zakupie straż pożarną - dodatniej opinii, wyrażonej przez Wydział Techniczny Związku Straży Pożarnej RP., co do podwozia i karoserii.

3. W razie stwierdzenia uchylenia się straży pożarnych od postanowień niniejszego zarządzenia — wszelkie konsekwencje ponosić będzie Zarząd Straży.

4. Podwozia wzgl. skarosowane wozy nabyte przez straże pożarne w drodze nie przepisowej po wydaniu niniejszego zarządzenia — na wniosek Wydziału Technicznego Związku Straży Pożarnych RP. nie będą dopuszczone do użytku w straży.

O powyższym poinformuje Związek Straży Pożarnych podległe straże pożarne.

(—) J. Adelstein, Naczelnik Wydziału.

Z życia zrzeszonego strażactwa

POSIEDZENIE ZARZĄDU OKRĘGU WOJEW.

W dniu 23 lutego br. odbyło się posiedzenie Zarządu Śląskiego Okręgu Wojewódzkiego pod przewodnictwem Prezesa Zarządu J. Mildnera. Na posiedzeniu Zarządu rozpatrzono plan działalności oraz preliminarz budżetowy Śląskiego Okręgu na 1938-39 r. Ponadto ustalono termin posiedzenia Rady Śl. Okręgu na dzień 12 marca 1938 r. Wreszcie załatwiono 12 spraw bieżących.

POSIEDZENIE RADY ŚLĄSKIEGO OKRĘGU WOJEWÓDZKIEGO ZW. STRAŻY POŻARNYCH

W sobotę, dnia 12 marca br. o godz. 16 odbędzie się w sali posiedzeń Rady Miejskiej w Katowicach, ul. Pocztowa 2, VIII posiedzenie Rady Śląskiego Okręgu Wojewódzkiego Związku Straży Pożarnych RP. według następującego porządku obrad:

1) zagajenie; 2) odczytanie protokołu z ostatniego posiedzenia Rady Okręgu; 3) uchwalenie planu działalności Śląskiego Okręgu na rok 1938-39; 4) uchwalenie budżetu Śląskiego Okręgu na 1938-39 rok; 5) wybór 2 członków Zarządu Okręgu; 6) wybór Komisji Rewizyjnej Okręgu; 7) wolne wnioski.

POWIAT KATOWICE

Poświęcenie świetlicy OSP. w Katowicach-Ligocie

W niedzielę, dnia 13 lutego 1938 r. odbyła się w Katowicach-Ligocie doniosła uroczystość poświęcenia świetlicy Ochotniczej Straży Pożarnej miejscowej i nowej wspinalni.

O godz. 6. powitał w bardzo serdecznych słowach prezes OSP., obwodu V, druh Jerzykiewicz O. Rajmunda, który dokonał poświęcenia świetlicy, wygłaszając okolicznościowe przemówienie z przytoczeniem wielu przykładów, jak ważną i wzniosłą jest służba strażaka, który często niesie życie w ofierze, by ratować bliźnich.

Po dokonanym poświęceniu zabrał głos przedstawiciel Pow. Straży Poż. druh wiceprezes Stefan Mielcarski, wygłaszając bardzo treściwe przemówienie, wskazując między innymi na wielką wagę dokonanego dzieła. Przez otwarcie świetlicy, wyczarowano pod względem społeczno-oświatowym w drużynie strażackiej nowe życie, dalej wywodzi, że nowo otwarta placówka ma za zadanie skupienie ludzi, dążących do pielęgnowania kultury ducha w kierunku państwowo-twórczym. Nowa świetlica odegra więc w życiu społecznym doniosłą rolę wychowawczą, a w życiu strażaka ma być ostoją, krzepiącą dusze i serca braci strażackiej. Dalej zachęcił druhów do wytężonej pracy, bowiem jako członkowie stowarzyszenia wyższej użyteczności, mają druhowie do spełnienia zadania bardzo ważne, a zwłaszcza na wypadek wojny, przeto już teraz muszą przejść odpowiednie przeszkolenie, aby w razie potrzeby godnie służyć Ojczyźnie.

W końcu swego przemówienia złożył druh wiceprezes Mielcarski podziękowanie pod adresem prezesa Rady Powiatowej, druha prezesa, prezydenta dr Kocura i druha prezesa Powiatowej Straży Pożarnej wiceprezesa Skudlarza za przyczynienie się głównie do obchodu dzisiejszej uroczystości przez dostarczenie środków na wybudowanie tak doniosłej placówki. Również podziękował druhowi prezesowi Jerzykiewiczowi i wszystkim członkom Zarządu OSP. obwodu V za poniesione trudy nad urzeczywistnieniem kilkuletnich dążeń Obwodu V do osiągnięcia celu.

Następnie przemawiał druh instruktor Kosterka, który druhom przedstawił ważność ćwiczeń i zachęcał do odbywania kursów, jak również polecił ponowne powołanie do życia oddziału żeńskiego.

Po tych przemówieniach zagaił druh prezes Jerzykiewicz odpowiednim przemówieniem walne zebranie, witając reprezentanta Powiatowej Straży Pożarnej druha wiceprezesa Mielcarskiego, druha instruktora Kosterkę, druha honorowego prezesa Cyganka i członka honorowego inż. Białasa z Mikołowa, gości i druhów.

W imieniu zebranych druhów proponuje prezes Jerzykiewicz na przewodniczącego walnego zgromadzenia druha prezesa Mielcarskiego, który jednakże rezygnuje z przewodnictwa na korzyść prezesa honorowego druha Cyganka, który wybór przyjmuje i sprawnie kieruje dalszymi obradami, aż do ukonstytuowania się nowego zarządu w osobach: prezes Jerzykiewicz Walenty, wiceprezes I naczelnik Sielski Jerzy, wiceprezes II Stefan Cichowski, sekretarz Jakubiec Franciszek, dh Szojda, Gwiździł, Siedlaczek Edward. Komisja Rewizyjna: Ochot Wilhelm, Sobota Józef, zast.: Matyjosik Józef i Mieszczok.

Nadmienić jeszcze wypada, że dzięki ofiarności niektórych druhów, a zwłaszcza druha honorowego inż. Białasa z Mikołowa, mogła się odbyć po zebraniu w bardzo miłym nastroju pogawędka do późnego wieczora.

Zabawa karnawałowa połączona z herbatką w Zawodowej Straży Pożarnej Kopalni Giesche w Janowie

Z okazji ukończenia przez 32 strażaków z zawodowej straży pożarnej kopalni Giesche w Janowie kursu podstawowego I stopnia urządzono w dniu 8 stycznia 1938 r. w lokalu p. Sauera w Janowie herbatkę połączoną z wręczeniem świadectw. Wręczenia świadectw dokonał Okręgowy Inspektor p. Mikuła Józef. Z innych przybyłych gości wymienić należy: pp. naczelnika gminy Szeję, insp. straży pożarnych Giesche S. A. Mierzejewskiego, st. instr. Jaroszewskiego Longina, pow. instr. Kołka Edmunda, naczelnika rejonowego Grabego, naczelnika sąsiedniej OSP. Stajera Karola oraz szereg innych osobistości miejscowego społeczeństwa. Po wręczeniu świadectw p. inspektor Mikuła wygłosił do kursistów, zaledwie czteromiesięcznych strażaków, piękne przemówienie, w którym podkreślił znaczenie i obowiązki strażaka względem Państwa i społeczeństwa polskiego, tak w czasie pokoju, jak i w czasie

wojny. Po wzniesieniu toastu przez komendanta straży poż. p. Ślązaka, przystąpiono do spożycia skromnego posiłku. Za pięknie udekorowanymi stołami gwarzono wesoło i raczono się smacznymi kanapkami i gorącymi kiełbaskami.

Podczas tej biesiady zabrał głos jeden z kursistów — strażak Balcerzak. W przemówieniu swoim dziękował mówca komendantowi straży pożarnej, wykładowcom i członkom Komisji Egzaminacyjnej za poniesione prace i wysiłek w czasie trwania kursu. Zebrani słuchali w skupieniu, a strażak Balcerzak mówił dalej:

„My młoda brać strażacka stawiająca w nowym zawodzie pierwsze kroki oświadczamy, że niniejsze świadectwa I stopnia, otrzymane w dniu dzisiejszym z rąk pana inspektora, nie będziemy uważać jako nagrodę za odbyty kurs, lecz jako bodziec do dalszej pracy na niwie strażackiej.

Pomni szlachetnych celów naszego zawodu ślubujemy, że służbę naszą wobec Ojczyzny i Społeczeństwa spełniać będziemy z pełnym poświęceniem i ofiarnością ku zadowoleniu naszych bezpośrednich przełożonych oraz naszych wyższych władz strażackich, pamiętając, żeśmy są obywatelami-strażakami i obywatelami-żołnierzami, czyli jako strażacy bronić mienia, a niekiedy i życia współobywateli, jako dobra ogólnego, jako dobra Państwa; jako żołnierze w razie, gdyby które z Państw ościennych ośmieliło się podnieść rękę na majestat Rzeczypospolitej Polskiej, oddać się karni i zdyscyplinowani do dyspozycji Ojczyzny, by bronić całości granic drogo wywalczonych i przekazanych nam w spuściźnie przez naszych ojców.

Ażeby zrozumieć sentencję przekazanej nam spuścizny, musimy myślami udać się na miejsce, gdzie szablą i bagnetem wykuwano Wolność i Niepodległość, tam napotkamy kurhany mogił najlepszych Synów Polski, mogił nie zdobnych w spiżowe ni granitowe pomniki, lecz skromne krzyże brzozowe, dziś pochylone, nadgryzione zębem czasu. Każda mogiła to kuźnia i szaniec wolności, to potęga Ducha i sławy Imienia Polskiego, to Symbol i Duma młodego pokolenia. Tam należy pójść, kornie pochylić czoło, oddać hołd a odebrać naukę, jak należy Polskę kochać, dla Niej żyć, walczyć, a gdy zajdzie potrzeba, z żołnierskim honorem — umierać."

Zdjęcie z zabawy Straży Poż. Kopalni Giesche

Po zakończeniu części oficjalnej nastąpiła część druga — zabawa karnawałowa — urządzona staraniem drużyny żeńskiej samarytańsko-pożarn. Sama zabawa urozmaicona była różnymi niespodziankami. To też goście zaproszeni wiedząc już z poprzednich zabaw, że na naszych zabawach można znaleźć miłą rozrywkę, nie omieszkali licznie przybyć i nie szczędzili grosików na ten cel. Zabawa, która przeciągnęła się do białego dnia, wypadła wspaniale, a echa ślicznych walczyków, tang i innych melodyj przez dłuższy czas nie przestawały brzmieć w uszach jej uczestników.

Czysty zysk z zabawy w wysokości 130 złotych wpłynął w całości do kasy żssp. przy straży pożarnej kopalni Giesche, który przeznaczony został na cele oświatowe.

POWIAT RYBNIK

Zebranie Rady Oddziału Powiatowego w Rybniku

Dnia 6 lutego br. odbyło się zebranie Rady Oddziału Powiatowego w Rybniku.

Przy obecności 120 delegatów zagaił zebranie prezes Rady p. starosta Wyglenda Jan, po czym po odczytaniu protokółu z ostatniego zebrania Rady zreferował preliminarz budżetowy na rok 1938-39 p. Grychtoł Karol, plan działalności zaś Wł. Skura — instruktor.

Po uchwaleniu w przedstawionej formie referowanych planów, poruszono w sprawach bieżących przez zebranych sprawę połączeń nocnych, funduszu pożarniczego. Wyjaśnień udzielali: przewodniczący, prezes Zarządu i instr. Skura. Po podaniu w sprawach bieżących kilku komunikatów od Zarządu — zebranie zakończono.

Konferencja Naczelników Gmin

Na odbytej w dniu 17 I 1938 r. konferencji Naczelników Gmin pow. rybnickiego w Rybniku pod przewodnictwem p. starosty Wyglendy, omówił sprawy pożarnicze Wł. Skura, uwzględniając:

1) zadania i obowiązki samorządu oraz straży pożarnej na podstawie nowej ustawy przeciwpożarowej; subwencje na cele pożarnicze;

2) zaopatrzenie w sprzęt — sposób realizacji;

3) zaopatrzenie wodne — przy wykorzystaniu zastępczej służby wojskowej;

4) budowa remiz i wspinalni;

5) organizacja straży przymusowych;

6) środki lokomocji i alarmowe.

Jednodniowe przeszkolenie oficerów straży

Dnia 23 I 1938 r. odbyło się w Rybniku przeszkolenie oficerów straży z terenu powiatu. Udział w przeszkoleniu wzięło 45 uczestników. Z ramienia Śl. Okręgu Wojewódzkiego był obecny p. L. Jaroszewski, zast. insp., omawiając w trakcie wykładów metodykę wyszkolenia, istotę ognia i środki gaśnicze; pozostałe przedmioty, wchodzące w zakres wyszkolenia I stopnia omówił Wł. Skura, instruktor. Na omówieniu spraw organizacyjnych, związanych ze szkoleniem i po ćwiczeniach praktycznych — program wyczerpano.

Pożar w Państwowej Domenie w Dzimierzu

Z niewyjaśnionych dotąd przyczyn wybuchł w nocy z dnia 8 na 9 stycznia br. o godz. 11.20 pożar w zabudowaniach Państw. Domeny w Dzimierzu.

Stróż podwórzowy, zauważywszy z oddalenia niepozorne światło, sądził zrazu, że ktoś z nadzorców dworskich ma do wykonania jakieś spóźnione zajęcia, lecz wkrótce ku swemu przerażeniu stwierdził rozszerzające się gwałtownie płomienie, obejmujące wielkie zapasy słomy i zboża w stodole.

W chwili zaalarmowania, ogień podsycany silnym wiatrem objął całą stodołę o wymiarach 62 × 12 m, przerzucając się na przybudowaną murowaną szopę (o wymiarach 12 × 6 m) i drugostronnie położoną szopę drewnianą (o wymiarach 10 × 6 m) i szybko posuwał się na przyległą, położoną na drodze kierunku wiatru gorzelnię zawierającą w swych pomieszczeniach 1.600 litrów spirytusu.

Niezmiernie trudne do wykonania zadanie przypadło w udziale miejscowej OSP. Dzimierz, która pod dowództwem naczelnika Widenki w kilka minut po zaalarmowaniu rozpoczęła akcję ratunkową, kierując cały do najwyższych granic napięcia woli, bohaterski wysiłek, w celu przerąbania połączonego dachu i dokonania przerwy na drodze posuwania się pożaru, broniąc równocześnie jednym prądem wody zagrożoną gorzelnię.

Wskutek fatalnych w tym czasie warunków atmosferycznych, tj. silnej zamieci śnieżnej, powodującej na drogach wysokie zaspy śnieżne, przy równoczesnym silnym mrozie, zaalarmowane okoliczne OSP. utkwiły częściowo w zaspach. Po pokonaniu niezwykłych trudności przybyły z pomocą OSP. Pstrążna i Rzuchów pod dowództwem nacz. rej. Pańczyka, który zorganizował dalszą pomoc ratunkową. Połączonymi siłami zdołano po kilkugodzinnej wytężonej akcji uratować gorzelnię i zapobiec nieobliczalnym w skutkach dalszym rozmiarom klęski, zważywszy fakt zagrożenia bliskich stajen, spichrzy dworskich i zabudowań wiejskich.

Powstała szkoda sięga 70.000 zł.

Nadmienić wypada, że w rejonie IV Rzuchów w ubiegłym czasokresie miały miejsce przeważnie wielkie pożary, najczęściej obiektów dworskich w porze nocnej. W tych wypadkach stwierdzało się zawsze boleśnie fakt braku połączeń telefonicznych, co przy rozległym terenie rejonu, obejmującym 8 wsi i jedynym, znajdującym się na eksponowanym krańcu rejonu posterunku policyjnym, jest bezwarunkowo wielkim niedomaganiem dla sprawności alarmowej.

Dalszym jeszcze większym niedomaganiem jest brak co najmniej jednego, chociaż częściowo zmotoryzowanego ośrodka OSP. w tymże rejonie. Usunięcie powyższych niedomagań powita społeczeństwo i strażactwo tegoż rejonu z wielką radością i ulgą w sercu.

POWIAT ŚWIĘTOCHŁOWICE

Gwiazdka w OSP. Wielka Dąbrówka

W dniu 2 lutego br. urządziła Ochotnicza Straż Pożarna w Dąbrówce Wielkiej uroczystą gwiazdkę, która wypadła imponująco.

W obecności delegata zarządu powiatowego, komendanta p. Reczka, miejscowych władz, księży wikarych oraz licznie zgromadzonych członków zagaił o godz. 17.30 prezes dh Sieja Kazimierz tą uroczystość przemówieniem, charakteryzując cel i zadanie tej organizacji.

Przy łamaniu się wzajemnie opłatkiem i wspólnej kolacji przygrywały na zmianę orkiestra mandolinistów i strażacka śliczne staropolskie kolędy. Piękne przemówienie ks. wikarego Szołtysika na temat hasła strażackiego „Bogu na chwałę, bliźniemu na pomoc" i stosowne deklamacje oraz sztuczka odegrana przez zespół miejscowy druhen i druhów zakończył pierwszą część uroczystości.

W drugiej części odbyła się zabawa taneczna, która w bardzo miłym nastroju trwała do późnej nocy.

MIASTO CHORZÓW

Egzaminy kwalifikacyjne Straży Poż. m. Chorzowa

W dniu 19 stycznia br. odbył się egzamin kwalifikacyjny z zakresu I stopnia przeprowadzony przez Oddział Miejski w Chorzowie.

Do egzaminu zgłoszono: 14 druhów z OSP. oddział I, 6 druhów z OSP. oddział II, 6 druhów z OSP. oddział IV oraz 3 druhów z Miejskiej Zawodowej Straży Pożarnej.

W wyniku egzamin złożyło z wynikiem celującym 4 druhów, z wynikiem dobrym 18 druhów i z wynikiem dostatecznym 7 druhów.

W tym samym czasie przeprowadzono egzamin uzupełniający z zakresu I stopnia, do którego zgłosiło się 4 druhów z OSP. oddział I, w wyniku którego 3 druhów złożyło egzamin z wynikiem dobrym, a 1 z wynikiem dostatecznym.

Czytajcie i propagujcie Strażaka Śląskiego!

Z życia i prac samarytanek

OTWARCIE ŚWIETLICY I WIECZORNICA GWIAZDKOWA W JEDN. ŻSSP. W KATOWICACH ODDZ. I

Dnia 10 stycznia br. obchodziła jedn. żssp. w oddziale I straży w Katowicach uroczystość otwarcia nowej własnej świetlicy połączonej z wieczornicą gwiazdkową.

Na powyższą uroczystość przybyli: pp. insp. wojew. J. Mikuła, ref. Okręgu A. Małgowska, instr. pow. kdt. T. Kosterka, Zarząd miejscowej Straży z prezesem p. Wonsem na czele oraz delegacja strażaków.

Zdjęcie z wieczornicy gwiazdkowej w świetlicy jedn. żssp. w Katowicach Oddział I.

Otwarcia uroczystości dokonała w imieniu jedn. żssp. dh zast. ktki, która po powitaniu przybyłych gości i podziękowaniu Zarządowi OSP., a szczególnie dh naczelnikowi Saternusowi za urządzenie dla jedn. żssp. własnej świetlicy, zapoznała obecnych z pracą tamtejszej jednostki.

Przemówienie swoje zakończyła ona apelem do druhen, aby z całą energią i zapałem zabrały się w nowej świetlicy do pracy, która ich jeszcze czeka.

Następnie przemawiał p. insp. J. Mikuła, który w przemówieniu swym podkreślił ważną rolę jedn. żssp. w strażach, jak też konieczność posiadania własnej świetlicy do prowadzenia pracy.

W imieniu Zarządu straży p. Tatarczyk podziękował członkiniom jedn. żssp. za ich dotychczasową pracę w straży oraz za ich inicjatywę i przygotowanie tej miłej uroczystości, która pozwala całemu Zarządowi zapoznać się z pracą jednostki.

Po przemówieniach nastąpiło odśpiewanie kolęd, deklamacje, dialogi, rozdanie podarków gwiazdkowych i wspólna kolacja przygotowana przez druhny.

Przebieg wieczornicy był bardzo miły i wesoły, co stwierdzić było można z zadowolenia i humoru jaki panował wśród obecnych do późnej godziny północnej.

R. Wiechoczkówna, zast. k-tki j. żssp.

PRACE WYSZKOLENIOWE W JEDN. ŻSSP. W MAZAŃCOWICACH

Jednostka nasza zorganizowana w końcu 1934 roku zaczęła się szybko rozwijać pomimo wielkich przeszkód i trudności, jakie w pracy naszej napotykałyśmy. Brak zrozumienia miejscowej ludności dla pracy kobiet w straży, jak i brak świetlicy do przeprowadzania zbiórek, dawał się nam dotkliwie we znaki — jednak nie zniechęcałyśmy się tym do dalszej pracy.

Obecnie jednostka nasza liczy 12 członkiń z dzielną i wytrwałą komendantką druhną Heleną Donocikówną na czele.

W r. 1936 otrzymałyśmy od Zarządu OSP. mundury, dzięki którym obudził się w nas nowy zapał i energia do pracy — w mundurach bowiem czułyśmy się dopiero naprawdę po strażacku.

Dla przerobienia wyszkolenia I st. sam.-poż. przeprowadzane były zbiórki wyszkoleniowe, które w lecie odbywały się na świeżym powietrzu o godz. 4.30 rano, a w porze zimowej wieczorami w mieszkaniu jednej z członkiń. Pomimo tych niewygód druhny uczęszczały na zbiórki i uczyły się bardzo pilnie, chcąc odnieść z nich jak największe korzyści.

Kilka już razy jednostka nasza brała też czynny udział w akcji ratowniczej przy pożarach, a nawet był wypadek, że druhny same wyjechały ze sprzętem do pożaru i rozpoczęły akcję.

Każde spełnienie naszego obowiązku przyjścia z pomocą bliźnim, dawało nam dużo radości i zadowolenia, co było nam nagrodą za wszystkie poniesione trudy, których niestety w pracy naszej miałyśmy niemało.

W r. 1937 podwoiłyśmy swą pracę w jednostce, aby dokończyć rozpoczęte już wyszkolenie I st. sam. poż. i przystąpić do końcowego egzaminu. Wszystkie druhny nie żałowały swej pracy i sił, chcąc pokazać, że czego jeszcze nie umieją, to chcąc, mogą się nauczyć.

Z wiarą w siebie dążyłyśmy wytrwale do wytkniętego celu, który osiągnęłyśmy w dniu 22 stycznia br., przystępując do końcowego egzaminu z wyszkolenia I st. przed Komisją Egzaminacyjną w składzie: p. referentki okręgowej żssp. A. Małgowskiej, instruktora powiatowego p. T. Mielnickiego oraz Zarządu miejscowej straży.

Czytajcie prasę fachową!

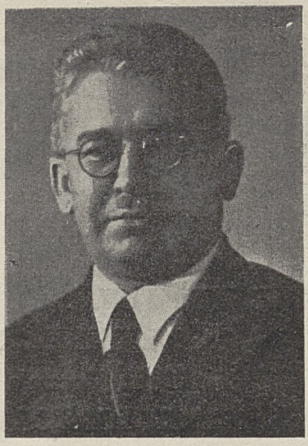
W wyniku przeprowadzonego egzaminu wszystkie druhny uzyskały upragnione wyszkolenie I st. z ocenami b. dobrymi i dobrymi.

Tak zakończyłyśmy okres wyszkolenia w naszej jednostce, a o dalszej naszej pracy znowu kiedyś napiszemy.

Członkinie jedn. żssp. w Mazańcowicach.

PLAN PRACY KTKI JEDN. ŻSSP.

1. Przedstawić Zarządowi straży potrzeby jedn. (umundurowanie, zapotrzebowanie w sprzęt, pomoce naukowe), celem przewidzenia w budżecie straży odpowiednich funduszów na usunięcie zachodzących braków.
2. Zapoznać członkinie jedn. ze statutem straży, objaśniając szczegółowo paragrafy 12—18, odnoszące się do zgromadzenia walnego straży.
3. Sprawdzić, czy książki jednostki prowadzone są porządnie i dokładnie.
4. Powtórzyć z członkiniami jednostki musztrę oraz salutowanie i meldowanie.
5. Wyszukać odpowiednie kandydatki na przodowniczki prac świetlicowych i zgłosić je na mający się odbyć w Katowicach w czasie od 15 do 31 III br. kurs świetlicowy.

Prezes Zarządu Oddziału Powiatowego w Rybniku inż. Józef Urbańczyk, dyr. kopalni „EMA", odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi za prace na polu społecznym

Różne

„Przegląd Pożarniczy", Warszawa, organ Związku Straży Pożarnych RP., miesięcznik poświęcony sprawom techniki pożarniczej, nr 2, zawiera treść następującą: Artykuł „Zabezpieczenie przeciwpożarowe cukrowni w Polsce" jest zapoczątkowaniem obszerniejszej pracy na temat powyższy — bardzo ważny, jeśli zważyć, że cukrownie stanowią jedną z większych gałęzi przemysłu polskiego i należyte ich zabezpieczenie przed pożarami ma duże znaczenie gospodarcze. Następny artykuł pt. „Stosowanie piany powietrznej do gaszenia pożarów" informuje o próbach użycia tego nowego środka gaśniczego przez straże za granicą. Artykuł

„Sprężone i skroplone gazy" rozpatruje ogólnie właściwości gazów sprężonych i skroplonych oraz szczegółowo poszczególne z nich, pod kątem bezpieczeństwa pożarowego. Artykuł „Ognioodporność budynków drewnianych" przedstawia wyniki doświadczeń nad uodpornieniem budynków drewnianych, poczynione w Szwajcarii. Z kolei następują dwa artykuły prawnicze: „Stanowisko prawne ochotniczych straży pożarnych" i „Kominiarstwo w zamierzeniach ustawodawczych". Z dziedziny opl. znajdujemy artykuł pt. „Urządzenia sygnalizacyjne do celów opl." Z dziedziny praktyki gaśniczej znajdujemy obszerniejszy opis przebiegu pożaru i akcji ratunkowej w Pomorskich Zakładach Ceramicznych w Grudziądzu. Opis ten stanowi dla wielu innych miast i zakładów przemysłowych cenny przyczynek, jakie to skutki powodują braki w zaopatrzeniu straży oraz w przygotowaniu fabryki do obrony ppożarowej.

Komitet Redakcyjny stanowią: Mikuła A., Pacuła K., Rzeźniczek M., Suchoń W. i Wallis S. — Nakładem Śląskiego Okręgu Wojew. Związku Straży Pożarnych R. P. — Redaktor odpow.: A. Mikuła. — Drukarnia „Dziedzictwa" w Cieszynie